అవహేళన

1

"అదిగో! ఆ వృక్షాగ్రంమీది పక్షి శిరస్సు నీకు స్పష్టంగా ప్రత్యక్షమయిందా?"

"అయింది."

"పరిసరంలో ఉన్న మేమంతా నీకు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నామా?"

"ఆఁ, స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నారు!"

"ఇంకా ఆ చెట్టుమీది శాఖోపశాఖలన్నీ స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయా?"

ధర్మరాజు 'ఔ' నన్నట్టు తల ఊగించాడు. ద్రోణాచార్యుడు పక్కుమని నవ్వాడు:

"ధర్మరాజా! ఇక ఈ లక్ష్య భేదనం నీవల్ల అయ్యే పని కాదు! నీ విక తొలగిపో!" అని ఆజ్ఞాపించాడు.

ధర్మరాజు వెంటనే తన వింట సంధించిన బాణం ఉపసంహరించి వేసి తిరిగీ అది తన అమ్ముల పొదిలో పెట్టుకొన్నాడు. తలవంచుకొని పక్కకు తొలగిపోయి నిలుచున్నాడు. ఆ విధంగా ఆచార్యుడు హాతా

త్తుగా తొలగిపొమ్మనడానికి కారణమేమో అతనికి బోధపడలేదు. ధర్మరాజలాగే నిర్ఘాంతపోయి నిలుచున్నాడు.

ఆ నాటి ప్రాతఃకాలవేళ కౌరవ పాండవ కుమారుల అస్త్రవిద్యాకౌశల పరీక్ష జరుగుతూంది. ద్రోణాచార్యుడు తన శిష్యగణం లక్ష్యశుద్ధి కౌశలం పరీక్షించే అభిలాషతో వారి నందరినీ అక్కడ సమావేశపరిచాడు. కౌరవ పాండవ కుమారులందరూ బారులుదీర్చి నిలుచున్నారు. విల్లమ్ములు చేత ధరించి ఆచార్యుని అనుమతికోసం నిరీక్షిస్తున్నారు. భీష్మాచార్యాది కురువృద్ధులంతా అనతిదూరంలోనే తమ తమ సుఖాసనాలపై సమాసీనులై ఏకాగ్ర దృష్టితో ఆ కౌశల పరీక్షా వ్యవహారమంతా చూచి ఆనందిస్తున్నారు.

ద్రోణాచార్యుడు రాజశిల్పులచేత ఒక కృత్రిమ పక్షి శిల్పం తయారు చేయించాడు. అది వారి కనతిదూరంలో ఉన్న వటవృక్షం చిట్టచివరి కొమ్మమీద ప్రతిష్ఠించారు. ఆచార్యుడు తన శిష్యుల కా పక్షి శిరస్సు నిర్దేశించి చూపించి ఏవేవో ప్రశ్న అడుగుతున్నాడు. వారి సమాధానాలు విని 'ఇక ఇది నీవల్లగాదు, నీవు తొలగిపో!' అని ఆజ్ఞాపిస్తున్నాడు. అంతేగాని వింట సంధించిన బాణంతో ఆ పక్షి శిరస్సు ఖండించివెయ్యవలసినదని ఆజ్ఞాపించడంలేదు. అలా ధర్మరాజు, భీముడు, దుర్యోధనుడు, దుశ్శాసనుడు మొదలైన వారెందరో ద్రోణాచార్యుని ప్రశ్నలకు సరియైన ప్రత్యుత్తరాలివ్వలేక తలలు వంచుకొని పక్కపక్కలకు తొలగిపోయి నిలుచున్నారు. అంతలో అర్జునుని వంతు వచ్చింది. ఆచార్యు డతన్ని కూడా పరీక్షించాడు:

"నీ కా పక్షిశిరస్సు స్పష్టంగా కనిపించిందా?"

అర్జునుడు తన ఏకాగ్రదృష్టి మరల్చకుండా 'ఔ'నని సమాధానం చెప్పాడు. ఆచార్యుడు మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు:

"ఇంకా మిగిలిన మేమంతా కనిపిస్తున్నామా?"

"లేదు."

"ఇంకా ఆ చెట్టుమీది శాఖోపశాఖలు?"

"ఏమీ కనిపించడం లేదు! ఆ పక్షి శిరస్సొక్కటే కనిపిస్తూంది."

"అయితే వెంటనే బాణంప్రయోగించు!" అన్నాడాచార్యుడు.

అర్జునుడు వెంటనే బాణం ప్రయోగించాడు. ఉత్తరక్షణంలో ఆ కృత్రిమపక్షి శిరస్సు తెగి నేలమీద పడిపోయింది. వెనువెంటనే ఆ మహాసదస్సులో అంతటా సాధువాదాలు చెలరేగి మిన్నుముట్టాయి.

ద్రోణాచార్యు డపార వాత్సల్యంతో అర్జునుణ్ణి గాఢంగా కౌగిలించుకొన్నాడు. అతని శిరస్సు మూర్కొన్నాడు. ఆచార్యుని ఆనందబాష్పాలతో అర్జునుని శిరస్సు ఆర్ద్రమైపోయింది.

కొంతకాలానికి పూర్వం ద్రోణాచార్యుడు హస్తినాపురానికి రాగానే భీష్ము డతని విచిత్ర చరిత్ర అంతా సమగ్రంగా విని ఎంతో సంతోషించి కౌరవ పాండవ కుమారులందరికీ ధనుర్వేదం సాంగోపాంగంగా బోధించవలసిందని ప్రార్థించాడు.

ద్రోణాచార్యుడు ధనుర్వేదం ఉపదేశించే ప్రారంభంలోనే వారందరినీ ప్రశ్నించాడు:

"ధనుర్వేదం అభ్యసించిన అనంతరం నా అభీష్టం నెరవేర్పగల వారు మీలో ఎవరైనా ఉన్నారా?"

ఆ ప్రశ్న విని కౌరవ పాండవకుమారు లందరూ నిరుత్తరులై నిలబడ్డారు. అర్జునుడొక్కడే ధైర్యంగా ముందుకువచ్చి నిలుచున్నాడు:

"మీ అభీష్టమేదైనా సరే! అది నేనవశ్యం నెరవేర్చగలను!" అతడు తన చిరకాల మనోరథం నెరవేర్చగలడని ఆచార్యు డానాడే అనుకొన్నాడు.

ఈనా డవలీలగా పక్షిశిరస్సు ఖండించి వెయ్యడంతో ఆచార్యునికి మరింత ధైర్యం కలిగింది. కౌరవ పాండవులందరిలోనూ అర్జునుడొక్కడే ధనుర్వేదం అంతా సాంగోపాంగంగా క్షుణ్ణంగా అభ్యసించినవాడు. అతని శ్రద్ధాభక్తుల కానందించి ఆచార్యు డతని కెన్నెన్నో మహాస్త్ర ప్రయోగోపసంహారా లుపదేశించాడు.

2

అస్త్రవిద్యా పరీక్ష ముగిసిన క్షణంనుంచీ అర్జును డాచార్యుని కత్యంతాప్తుడైన అంతేవాసి అయినాడు. ఆ నాటినుంచీ ఆచార్యుని దగ్గర ఎన్నెన్నో ధనుర్వేదరహస్యా లవగాహన చేసుకొన్నాడు.

క్రమంగా కౌరవ పాండవకుమారుల ధనుర్విద్యాభ్యాసం సమాప్తమై పోయింది. వారందరూ ఆచార్యునికి గురుదక్షిణ సమర్పించే సమయం ఆసన్నమయింది. వారిలో కొంద రాచార్యునికి వేలకొలదీ ఆలమందలు గురుదక్షిణగా సమర్పింపవలెనని అనుకొన్నారు.

కాని ఆచార్యు డలాంటి గురుదక్షిణ లేవీ స్వీకరించలేదు. కౌరవ పాండవ కుమారు లందరికేసీ పరిశీలనగా చూసి తన మనోరథం వారి కెరిగించాడు:

"పాంచాలాధీశ్వరుడు ద్రుపదరాజు ఐశ్వర్య దురహంకారంతో కన్నుమిన్ను కానకుండా సంచరిస్తున్నాడు. మీలో ఎవరైనాసరే, అతన్ని పెడరెక్కలు విరిచికట్టి నా యెదట నిలబెట్టగలరా? ఇదే నేను మీ వల్ల కోరుకునే గురుదక్షిణ."

ఆచార్యుని అభీష్టం విని కౌరవ పాండవ కుమారులు క్షణకాలం నిర్ఘాంతపోయారు. వెంటనే ద్రుపదుణ్ని బంధించి తీసుకురావాలనే దృఢ నిశ్చయంతో సైన్యాలతో సహా పాంచాల రాజ్యానికి బయలుదేరి వెళ్ళి పోయారు. అయితే ఆచార్యు డా విధంగా ప్రార్థించడానికి హేతు వేమో వా రెవరికీ తెలియలేదు.

కౌరవులంతా మున్ముందుగా పాంచాల రాజధానీనగరం కాంపిల్య పురంమీదికి దండెత్తి వెళ్ళిపోయారు. వారి వెంటవెంటనే పాండవులు, ద్రోణాచార్యుడూ బయలుదేరి వెళ్ళారు.

ద్రుపదుణ్ణి జయించడం మాటలతో పనిగాదని అర్జును డెరుగును. అయినా కౌరవ కుమారుల శౌర్యం పరిశీలించ వలెననే కౌతూహలంతో అత డలాగే ఆచార్యుని సన్నిధినే నిలిచి పోయాడు.

కౌరవ కుమారులు చతురంగ సేనలతో తనపై దండెత్తివచ్చారని వినగానే ద్రుపదుడు తోకతొక్కిన తాచులా మండిపడ్డాడు. తన

అపార సేనావాహినితో కౌరవ కుమారుల నెదుర్కొన్నాడు. వారి మీద శరపరంపరలు ప్రయోగించాడు. కౌరవ కుమారు లా శరధాటి కోర్వలేక పలాయన మంత్రిం పఠించారు. ఆ కుమారు లావిధంగా పరాజితులై వెనుదిరిగి రాగానే ద్రోణాచార్యుని ముఖంలో విషాదరేఖ లలముకొన్నాయి.

అర్జును డది చూచి వెంటనే ద్రుపదునితో యుద్ధం చెయ్యడానికి బయలుదేరాడు. అచిరకాలంలోనే ద్రుపదుణ్ణి బంధించి తీసుకురాగల నని ప్రతిజ్ఞ చేశాడు.

అర్జునుడు అనతిదూరంలో కనిపించే పాంచాలరాజధానికి బయలు దేరగానే ద్రోణుని హృదయంలో కొంచెం ఊరట కలిగింది.

కాని అర్జునుడైనా ద్రుపదుణ్ణి బంధించి తీసుకురాలేదేమో అన్న సంశయంమాత్రం అతన్ని వేధించడం మానలేదు. ఆ డోలాందోళనలో ఆచార్యుని హృదయం అట్టుడికిపోయిన ట్టుడికి పోయింది. ద్రుపదుని నామధేయం స్మరించగానే ఆచార్యుని హృదయం అవమానభారంతో కుంగిపోయింది.

ఆ రాజాధముని నిండు పేరోలగంలో తనకు జరిగిన మహావమానం అంతా ఆ క్షణంలో మళ్ళీ అతనికి కన్నులకు కట్టినట్టుగా ప్రత్యక్షమైంది.

ఐశ్వర్యం ఎంతటి సత్పురుషులనైనా కేవలం అంధులుగాను, బధిరులుగాను, అధమాధములుగాను మార్చి వెయ్యగలదని అనుకొని ఆచార్యు డుగ్రుడై పోయాడు. ఆ క్షణంలో అతనికి బాల్యంలో అగ్ని వేశుని దగ్గర చేసిన ధనుర్విద్యాభ్యాసము, ద్రుపదుని సహాధ్యాయిత్వము, అనంతరం అతని దురహంకారము మొదలైన విషయాలన్నీ ఒక్క మారుగా స్ఫురణకు వచ్చాయి.

3

అగ్నివేశునిదగ్గర ధనుర్వేదం అభ్యసించిన పిమ్మట ఆయన అభ్య నుజ్ఞ స్వీకరించి ద్రోణాచార్యుడు కృపాచార్యుని చెల్లెలు కృపిని వివాహం చేసుకొన్నాడు. తరవాత కొంతకాలానికి వారిద్దరికీ అశ్వత్థామ జన్మించాడు.

ద్రోణాచార్యు డా సమయంలో పాంచాల రాజ్యంలో ఒక అగ్రహారంలో నివసిస్తూ ఏ పూట కా పూట గడవక కష్టపడుతున్నాడు. ఆ సమయంలోనే అశ్వత్థామ జన్మించడం జరిగింది.

క్రమంగా కొంత కాలానికి అశ్వత్థామకు రెండేళ్ళు నిండాయి. ద్రోణాచార్యుని కిరుగు పొరుగున ఉన్న వారందరూ ఏ లోటూ లేకుండా పాడి పంటలతో హాయిగా కాలక్షేపం చేస్తున్నారు. వారి శిశువులందరూ ముప్పొద్దులా గోక్షీరం సేవిస్తూ ఆడుకుంటూంటే అశ్వత్థామ అది చూచి తనకు కూడా ఆవుపాలు కావాలని మారాము చెయ్యడం మొదలుపెట్టాడు.

ద్రోణుని గృహిణి రెండు మూడు మారులు భర్తతో ఆ విషయం విన్నవించింది. కాని ద్రోణు డేమి చెయ్యగలడు? అతని కా పూట గడవడమే కష్టంగా ఉంది. ఇక ఏమి చెయ్యడానికీ పాలుపోక దారిద్ర్యం వంటి మహా పాపం లేదనుకొని లోలోపలే కించపడుతూ మాట్లాడకూరుకొన్నాడు.

ఒకనాడు కృపి అతనికి ద్రుపద మహారాజు విషయం జ్ఞాపకం చేసింది. ఆ మాటతో అతనికి పెన్నిధి సన్నిధినే ప్రత్యక్షమయినట్లయింది.

ద్రోణుడు, ద్రుపదుడు సహాధ్యాయులై అగ్నివేశమహర్షి వద్ద ధనుర్వేదం యావత్తూ సమగ్రంగా అభ్యసించారు. వారిద్దరూ ఆ రోజుల్లో సాక్షాత్తూ అన్నదమ్ముల్లాగే మసులుకుంటూ అగ్నివేశమహర్షి అపార వాత్సల్యం చూరగొన్నారు.

ద్రుపదు డాగర్భ శ్రీమంతుడు కాడు. అతడు చిన్నప్పటినించీ భరద్వాజ మహర్షి ఆశ్రమంలోనే పెరిగి పెద్దవాడైనాడు. ద్రుపదుడు పాంచాల మహారాజు పృషతుని కుమారుడని వినబడీ వినబడనట్లుగా ఆశ్రమంలోని బ్రహ్మచారులంతా గుసగుసలాడుకొనేవారు. ద్రుపదునికి తల్లిలేదనీ, అతడు పృషతునికి మరుదంశంవల్ల జన్మించిన కుమారుడనీ కొంత కాలానికి ద్రోణునికి తెలిసింది. అప్పటినించీ ద్రోణు డతనియెడల ఎంతో సౌహార్దం వ్యక్తీకరిస్తూ ధనుర్వేదాభ్యాసంలో అతనికి చేదోడు వాదోడుగా ఉండేవాడు.

కొంతకాలానికి పాంచాలాధిపతి పృషత మహారాజు కాలధర్మం చేశాడు. ద్రుపదునికి పాంచాల రాజ్యాధికారం సంక్రమించింది. పట్టాభిషేక మహోత్సవంకోసం పాంచాల రాజధాని కాంపిల్యనగరానికి బయలుదేరే వేళ ద్రుపదుడు ద్రోణాచార్యుని దగ్గర సెలవు తీసుకొన్నాడు.

"ద్రోణా! నేను పాంచాలరాజ్య పట్టాభిషేకార్థమై వెళ్ళిపోతున్నాను. నీవు ధనుర్వేదం సాంగోపాంగంగా అధ్యయనించిన బ్రహ్మణ్యుడవు! నాతో సమానంగా మహా రాజభోగా లనుభవించడాని కన్నివిధాలా అర్హుడవు! ఎప్పుడైనా అవసరం వచ్చినప్పుడు కాంపిల్య నగరానికి విచ్చేయవలసింది." అని అత్యాదరంతో ఆహ్వానించి, వెనువెంటనే కాంపిల్య నగరానికి వెళ్ళిపోయాడు.

ద్రోణుని కా విషయం అంతా ఆక్షణంలో జ్ఞాపకం వచ్చింది. "అంతటి మహారాజుకదా! అశ్వత్థామ పాలకోసమని చెయ్యిచాచితే నాలుగు గోవులైనా ఇయ్యలేకపోతాడా?" అనుకున్నాడు. వెంటనే కాంపిల్యనగరానికి బయలుదేరి వెళ్ళిపోయాడు. కాని ఆ నగరానికి వెళ్ళినతరవాత అతని కెంతకాలానికీ రాజదర్శనం కాలేదు! ప్రతీహారుల దగ్గిర మొరపెట్టుకోగా మొరపెట్టుకోగా ఎలాగో అలాగ కొంతకాలానికి ద్రోణునికి మహారాజదర్శనం లభించింది. ద్రోణుడు నిండు పేరోలగంలో అడుగుపెట్టాడు. కాని ద్రుపదు డతన్ని గుర్తించినట్టయినా కనబడలేదు. దానితో ద్రోణాచార్యుని ప్రాణం చచ్చిపోయింది. అయినా ఓరిమివహించి ద్రుపదునికి తన కులగోత్రాలు, అగ్నివేశ మహర్షి దగ్గర తాము చేసిన ధనుర్విద్యాభ్యాసము మొదలైన విషయాలన్నీ వరసగా ఏకరువుపెట్టాడు. ఆ మాటలు విని ద్రుపదుడు వెటకారంగా విరగబడి నవ్వాడు:

"వెర్రివాడా! నీకేమైనా మతిభ్రమణంగాని కలిగిందా? పేద బ్రాహ్మణునికీ, ధారుణీశ్వరునికీ మధ్యన స్నేహమేమిటయ్యా! పో! పో!"

అని కసిరివేశాడు. ద్రోణు డది విని పాషాణ ప్రతిమలా నిర్ఘాంతపోయాడు. మళ్ళీ ద్రుపదు డందుకున్నాడు:

"కయ్యము, నెయ్యము సమానులకే! దరిద్రులకు, ధనవంతులకు మధ్యన స్నేహమేమిటి?

"అదీగాక రాజులైనవారికి కేవలం ప్రయోజనంవల్లనే శత్రుత్వ మిత్రత్వా లేర్పడుతూ వుంటాయి. నీవంటి పేదబ్రాహ్మణునివల్ల మావంటి పృథివీశ్వరులకు ప్రయోజనం ఏమిఉంది? నీకూ, నాకూ స్నేహమేమిటయ్యా! తారతమ్యాలు తెలుసుకోకుండా నీ ఇష్టంవచ్చిన ట్లిలాగ మాట్లాడడమేనా? పో! పో!"

ఆ పరుషభాషణం వినగానే ద్రోణునికి తన పాదాలకింద భూమి పాతాళలోకం లోనికి దిగిపోయినట్లనిపించింది. అతని హృదయంలోని క్రోధాగ్నిజ్వాల నఖశిఖ పర్యంతం వ్యాపించింది. కాని కేవలం నిరు పేద బ్రాహ్మణు డేమిచెయ్యగలడు?

అటుపిమ్మట ద్రోణు డగ్నిహోత్రం చేత ధరించి, భార్యాపుత్రుల తోను, శిష్యగణంతోను కలిసి హస్తినాపురానికి ప్రయాణమై వెళ్ళి పోయాడు.

అదృష్టవశాత్తూ నగర సమీపంలోనే అతని కొక మహద్భాగ్యం కలిసి వచ్చింది. ఒక దిగుడు బావిలో పడిపోయిన కందుకం పైకితీసే మార్గం తెలియక కౌరవ కుమారులందరూ బావినీటిలో తేలుతూన్న కందుకంవైపు చూస్తూ నిలుచున్నారు. ద్రోణుడు ఆ కందకం పై కొక చిన్నబాణం ప్రయోగించాడు. ఆ బాణంపై ఇంకొక బాణం ప్రయోగించాడు. ఆ విధంగా అవలీలగా ఆ కందకం పైకితీసి కౌరవ కుమారుల కందిచ్చాడు.

ఆ కుమారు లా అద్భుత వృత్తాంతం భీష్మునికి తెలియజేశారు. ద్రోణాచార్యు డా క్షణంనించీ కౌరవ పాండవులకు ధనుర్విద్యాచార్యు డైనాడు.

ఆ స్మరణతో ద్రోణుని హృదయంలో ద్రుపదుడు రగిల్చిన పరాభ వాగ్నిజ్వాల అలాగే అవిచ్ఛిన్నాగ్నిహోత్రంలా ప్రజ్వలించింది. ద్రుప దుని శరధాటి కోర్వలేక కౌరవులందరూ భయపడి పారిపోయిరావడం చూడగానే ఆ అగ్ని ఒక్కమారుగా భగ్గుమని మండింది. అహో

రాత్రిలు కళ్లలో వత్తులు పెట్టుకుని ద్రోణుడు శిష్యులందరికీ ధనుర్వేద రహస్యాలుపదేశించాడు. కాని అతని పరిశ్రమ అంతా ఆనాడు బూడిదలోపోసిన పన్నీరై పోయింది! ఇక ఆచార్యునికి అభిమతమైన గురుదక్షిణ సమర్పించగలవా డర్జును డొక్కడే! ఆచార్యుని కింకా అతనిమీది ఆశ నశించిపోలేదు. అలాగే అర్జునుని పునరాగమనం ఎదురు చూస్తూ నిలుచున్నాడు.

4

ఆచార్యుని కనతిదూరంలో ఒక మహా కలకలం చెలరేగింది కౌరవ సైనికులందరూ గొంతెత్తి అర్జునుణ్ణి జయజయ ధ్వానాలతో అభినందిస్తున్నారు. ద్రోణు డటువైపు చూచాడు.

కొంత సేపటి కర్జునుని రథం ద్రోణుని కల్లంతదూరంలో నిలిచింది. అర్జునుడు ద్రోణునికి సాష్టాంగ నమస్కారం చేశాడు. రథానికి పెడరెక్కలు విరిచి కట్టిన ద్రుపదుణ్ణి నిర్దేశించి చూపించి, ఆ గురుదక్షిణ స్వీకరించ వలిసిందని ప్రార్థించాడు. అసలే ద్రుపదుడు డా అపజయంతో జీవచ్ఛవమైపోయాడు. ఆపైన ద్రోణాచార్యుని చూడగానే అతని ముఖం వివర్ణమై వెలవెలబోయింది. ద్రోణాచార్యుని రోషావేశం చూడగానే కౌరవులందరూ ద్రుపదుని కాత్క్షణంతో ఆయుర్దాయం తీరిపోయిందనే అనుకున్నారు. ఆచార్యు డతన్ని యజ్ఞపశువును సంహరించి వేసినట్లు సంహరించి వెయ్యగలడని అనుకున్నారు.

కాని ద్రోణు డటువంటి క్రౌర్యానికి పాల్పడలేదు. అర్జునుడు సమర్పించిన గురుదక్షిణ కెంతో సంతోషించాను. పిమ్మట ద్రుపదుని దగ్గరికి వెళ్ళి నవ్వుతూ చల్లచల్లగా అంటించాడు:

“మీ రెవరు? పాంచాల రాజ్యాధీశ్వరులు ద్రుపదమహారాజులా? పాపం! వీరి కీవిధంగా పట్టుబడిపోవలసినంత దుర్గతి పట్టిందే? ఈ క్షణంతోనైనా వీరికి మహారాజ్య మదాంధకారం తొలగిపోయిందా?”

అని ద్రోణు డతని కింకా దగ్గరికి వెళ్ళిపోయాడు.

"మహారాజా! ఇప్పటికైనా నేనెవరినో మీకు గుర్తుకు వచ్చిందా? కొంచెం కన్నులు తెరిచి చూడండి!"

అని గట్టిగా ఎత్తిపొడిచి పిమ్మట ద్రుపదుని బంధనాలన్నీ విప్పించివేశాడు. ఆచార్యు డావిధంగా వ్యంగ్యధోరణిలో ప్రసంగిస్తూంటే కౌరవపాండవ కుమారుల కెంతైనా ఆశ్చర్యం వేసింది. ఎండుగడ్డి మంటకూ, బ్రాహ్మణ క్రోధానికీ భేదమేమీ లేదనీ, ద్రుపదుణ్ణి అంత తేలికగా విడిచిపెట్టడం ఒక్క ఆచార్యునికే తగినదనీ అనుకొన్నారు.

కాని క్షత్రియుని క్రోధంమాత్రం వట్టి గడ్డిమంట కాదు. ద్రుపదుడు తనకు బంధవిముక్తి లభించిన ఈ తత్క్షణంనించీ ఆచార్యుడు చేయించిన అవమానానికి తగిన ప్రతీకారం చెయ్యాలని శపథంచేశాడు.